

at være Folkethingets Mening hellere at fastsætte bestemte og klare Regler i Loven end at overlade Sagen til Embedsmændenes Skjøn, ja, til deres Vilkaarlighed. Jeg er derfor i alt Fald mere tilbøjelig til at forsøge, om der ikke kunde gives Regler i selve Loven, som virkelig haade ere billige og kunne betrygge en ensartet og human Ordning af disse Forhold, og det Forslag, som var opstillet af Udvalgets Mindretal i Fjor, er netop det, som den ærede Regering i Aar har opført i § 3. Og naar den ærede foregaaende Læremente, at man paa en Maade kunde kombinere disse to forskellige Regler, saaledes at man satte et Minimum og et Maximum, men overlod til Skifterettens Skjøn at vælge indenfor dette Minimum og Maximum, da tror jeg rigtignok, at denne Kombination af Regler vil føre til det Samme, som om man fra Fjorst af overlod det Hele til Skifterettens Skjøn. Hvis Nogen kunde sige, at den Regel, som Udvalgets Flertal i Fjor gjorde sig til Talsmand for, vilde kunne føre til billigere Resultater for Arvingerne, saa kunde det have Noget for sig, men det er der virkelig Ingen, som kan sige; thi det vilde ganske bero paa det Skjøn, Skifteretten vil anvende i disse Forhold. Jeg skal ogsaa gjøre opmærksom paa, at naar Regeringen nu i Aar i alle andre Henseender fuldstændig er traadt over til det Standpunkt, som Udvalget eller dets Flertal i Fjor indtog, saa forekommer det mig mindre heldigt, hvis man meget stærkt vil kræve, at Regeringen ogsaa skulde gjøre dette lille Skridt med, at den skulde slutte sig til Udvalgets Flertal i dette temmelig underordnede Punkt. Det vilde derved let komme til at se ud, som om den Smøbedommen, hvorom man med Rette saa ofte taler som noget ønskeligt, ikke var at forstaa som en gjensidig, men kun som en Smøbedommen fra den ene Side. Jeg skal i Dvrigt tillade mig at gjøre den høitævede Minister opmærksom paa, at, naar man fastsætter Extraditionsgebyrerne saaledes som han i § 3 har foreslaaet, vil der mangle i § 4 en Bestemmelse, som betrygger for, at Beløbet kommer ind. Hidtil har man nemlig ikke ekstraderet et Bo, uden med det Samme at faae Gebyrerne betalte; men naar Gebyret til Dels skal beregnes efter den beholdne Formue, er det ganske vist nødvendigt, at der gives Arvingerne Kredittid, for at de kunne gjøre deres Beregninger og indgive Opjærelse over, hvor stor den beholdne Formue er, og Gebyret da derefter kan beregnes. Hvis man imidlertid ikke vil udsætte Statskassen for betydelige Tab som Følge af, at saadanne Arvinger kunne dele Boet og saa forsvinde, vil det efter min Mening være nødvendigt, at man giver Skifteretten Bemyndigelse til at kunne forlange, at der stilles Sikkerhed, saa at Boet ellers ikke vil blive ekstraderet. — Udvalget havde i Fjor stillet Forslag om, at der skulde tillægges forskellige Bestillingsmænd under Skiftekommissionen i Kjøbenhavn en Erstatning for det Tab, de maatte lide ved

Gjennemførelsen af dette Lovforslag. Noget Saadant findes nu ikke i det her forelagte Lovforslag, og jeg skal tillade mig at spørge den høitagede Minister, om det ikke maatte være begrundet i, at det efter den Affattelse, som Skiftelovforslagets § 33 fik ved forrige Behandling, ikke kan antages, at disse Embedsmænd overhovedet ville lide noget videre Tab. Man indsatte nemlig den Gang i § 33 blandt de Forretninger, hvorfor der kan gives særskilt Betaling: „Gjennemsyn af Boets Bøger og Papirer“. I den Anledning fremkaldte jeg en Udtalelse fra Justitsministeren om hans Opfattelse heraf, som gik ud paa, at, naar en hvilken som helst Anden end Skifteforvalteren blev antaget til at revidere Boets Bøger og Papirer, maatte han være berettiget til, uanset det her forelagte Lovforslag, at erholde særskilt Betaling derfor. Hvis det nu ogsaa er den høitævede Finanzministers Opfattelse, kan jeg godt forstaa, at der ikke er indført i det foreliggende Lovforslag den af mig omtalte Bestemmelse; thi i saa Fald tror jeg heller ikke, at de paagjældende Embedsmænd i nogen væsentlig Grad ville lide Formindskelse i den Extraindtægt, de nu have ved Revision af Papirer.

Ninestad: Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) paa Flertallets Vegne gjør sig noget til af det Held, han har haft med at faae Ministeren til at gaa ind paa de Nedsættelser, som Flertallet i Fjor havde foreslaaet, og jeg kan ogsaa nok forstaa, at det maatte encourage det ærede Medlem og hans Meningsfæller til at gaa yderligere frem paa den Vej, hvor de nu have haft saa meget Held med sig. Men jeg skal ikke negte, at det vilde være et yderligere mærkeligt Vidnesbyrd om den Fordring paa Alt eller Intet, som paa saa mange Punkter har betegnet Flertallets Stilling her i Salen, om man virkelig ikke vilde være tilfreds med den — jeg veed ikke, om jeg kan sige Smøbedommen, men fuldstændig Indgaaen fra Regeringens Side paa Udvalgets Fordringer, som har fundet Sted ved Fremlæggelsen af dette Lovforslag. Naar man vil stille sig for Die, hvilke betydelige Nedsættelser der har fundet Sted i det foreliggende Udkast, vil man vistnok erkjende, at en Fordring paa noget endnu videre Gaaende turde være temmelig stærk og overdreven. Det Forslag, som Regeringen fremlagde i Fjor, medførte allerede den meget betydelige Nedgang i Skifteafgifterne, en Nedgang fra 287,000 Rdl., som er Skifteudgifterne i Forening med Stempelpapirudgifterne, til, saavidt jeg erindrer, omtrent 150,000 Rdl. Her blev nu af hele Udvalget gjort flere Forslag, hvis Følge vilde være en yderligere Nedgaaen af Skifteomkostningerne; saaledes var hele Udvalget enig om at ville fordr, at der skulde finde en Moderation i Skiftegebyrerne Sted i Tilfælde af Boets Extradition, inden dets Behandling var fuldstændig sluttet fra Skifterettens Side.